

1. התאחדות העובדים
 2. התאחדות העובדים
 3. התאחדות העובדים
 4. התאחדות העובדים
 5. התאחדות העובדים
 6. התאחדות העובדים
 7. התאחדות העובדים
 8. התאחדות העובדים
 9. התאחדות העובדים
 10. התאחדות העובדים

הודיה הר שפי

אלקטה בשושנים

מבחר מכתביו של מר שושני

הודיה הר שפי

אלקטה בשושנים

מבחר מכתביו של מר שושני

תדפיס לכנס סוד הניתן באותיות

אוניברסיטת בר אילן כ"ה באייר תשפ"ד

ליקוט פענוח ומקורות

הודיה הר שפי

הפקה

מרכז קדם

פורום מתנאל בר אילן - לחקר ההגות הצרפתית

© כל הזכויות שמורות להודיה הר שפי

מר שושני
Monsieur Chouchani

[1895-1968]

לאחר פטירתו של מר שושני נמצאו במזוודותיו מחברות מלאות בכתב ידו. לאורך השנים נעשו ניסיונות שונים לפענח את המחברות, רובם לא הגיעו לכדי פרסום. פרופסור שלום רוזנברג שעמל רבות על שמירת המחברות, ופיענוחן, תרם את המחברות לספריה הלאומית ואפשר לכל החפץ בתורתו של מר שושני לגשת אל המחברות וללמוד מהן.

הקטעים המובאים להלן, הם חלק קטן מתוך אסופה בשם 'אלקטה בשושנים' שמכנסת בתוכה קטעים נבחרים מתוך המחברות ומנגישה אותם לעיון ולימוד. קטעים אלה הם פרי של עיון ופיענוח המחברות, ויכולים לפתוח פתח לתורתו והגותו של מר שושני.

הנחיות לקריאת המחברות:

מר שושני נוהג היה לכתוב את מחברותיו בקיצור ובאופן רמוז. במחברותיו מופיעים קטעי מקורות בזה אחר זה ואין כמעט מילים מקשרות ביניהם. מר שושני הדגיש פעמים רבות חלק מהציטוט, השמיט חלק אחר וחיבר בין פירושים שונים. מקורות רבים, בעיקר פסוקי תנ"ך, לא מובאים בלשונם אלא בהפניה למיקומם במקרא על פי רוב על ידי הפניה מספרית, פעמים אחרות ההפניות הן על ידי מילות מפתח על פי הבנתו של מר שושני.

בתוך הפסקאות עצמן מצויים כמה סימנים גרפיים החוזרים על עצמם. סימנים אלה מושאלים מהעולם המתמטי ומשמשים במחברות כמעין צורת כתיבה מקוצרת. הסימנים הרווחים הם:

- שלוש נקודות המופנות כלפי מעלה - משמעות סימן זה הוא "לפיכך" (סימון זה מופיע בתעתיק כמשולש כשקודקודו כלפי מעלה).
- שלוש נקודות המופנות כלפי מטה - משמעות סימן זה הוא "מפני ש" (סימון זה מופיע בתעתיק כמשולש כשקודקודו כלפי מטה).
- סימן שוויון - משמעות סימן זה הוא שהדברים שווים זה לזה.
- סימן שוויון עם שלושה קווים (זהות) - משמעות סימן זה הוא שיש זהות בין כל המרכיבים.

הקטעים מפוענחים, ומצורפים להם המקורות הרמוזים בהם. עם זאת יש קושי בפיענוח המילים, השלמות מילים יכתבו בתוך סוגריים מרובעים, אותיות שלא ידעתי פיענוחן יסומנו ב* והשערות למילים לא מפוענחות יופיעו בהערות השוליים. ייתכן שנפלו טעויות בפיענוח, אשמח לכל תיקון.

תוכן עניינים

לימוד ותורה

כללי לימוד	9
אזהרות לימוד	13
דרוש חמש אצבעות	14
חמישה אנשים	17

אותיות

דבר ה' והאותיות	19
ארבע תורות	22
פרד"ס	25
שמונת פירושי הפרדס	27

כללי לימוד

[שלום רוזנברג]

עשרה כללי לימוד שכתב מר שושני. הכללים פותחים בדרישות מהלומד לבחון את לימודו ואת מקורותיו בקפידה. הקושיה שגם מאפשרת את הבחינה המחודשת, היא כניסה להיכל הידע. קפדנות הלימוד מתפרשת בהמשך כזהירות הכרחית מטעויות ופיתויים, ודרך שמירת הלב. הלב הנבון הוא לב החכם שיודע להבחין ורוח הקודש שורה בהכרעותיו. בראש הלומדים מציב מר שושני את 'עומד בסוד ה' ומגדירו כמי שלבו מצליח לעבור את מסכי העולם ולראות באספקלריא מאירה.

1. בחון מילים, ניבים, סדר, שינוי - בקפידה.
2. חפש בכל מקום שנמצא ביטוי זה, או משרשו - ולפי עניינו, והקבלותיו או ניגודיו, תדע.
3. אף שנחה דעתך חזור לבחון תמיד, כי לפי התבגר שכלך תוכשר יותר לבחון.
4. שים לב לכל תמיהה בקרא או במאמר. כרטיס הכניסה להיכל הידע - הקושיא.

5. אל תקבל הסבר דחוק או פירוש בלי ראיה. כל שכן חידוש והנחות בדויות.
6. כלל נפלא: לא מצאת טעמו לא תוכל לדחותו. מכאן שרק על ידי שיקול טעמן נגד טעמו תכריע. בת-קול ביבנה הכריעה כבית הלל,¹ אך שנתה טעם בית שמאי ואף הקדימהו.
7. רגלי חסידיו ישמור...² במה שאי אפשר להיזהר, אבל לא שומר לבו (של החסיד). עליך לשומרו מכל משמר, שלא יפתה ולא יטעה. פלס מעגליך,³ התרגל שלא להיות אץ בדברך ושלא תעשה שום צעד בדרך לא בחנתו. תיתן בפלס להכריע,⁴ ההגון הדבר לעשותו או לא...
8. טבעו (חכמים) מטבעות⁵ דעות, לסייע לבנות בדעתו אלא שמכל מקום יש צורך בכישרון רב לעמוד על עומק דעות אלו, ועל הכרעת נידון פרטי שברגע זה, אם עליו חל מטבע שטבעו. וכן אף (ב)עיון שאין בו מעשה, לבחון כל מסקנות שאפשר להסיק מכל מטבע, הכללות והשוואות והקבלות - זהויות, ניגודין ושינויים, להבין להסתכל, למיין, לשקול אמרי בינה.
9. חכם עדיף מנביא⁶ - סופר, כי ברית כרותה על דברים שבעל פה.⁷ אין למדים הלכה למעשה אפילו מפירוש משנה טבועה, אף כשנאמרה שם הלכה, כל שכן ממקרא, כל שכן מדעת מובעת במשא ומתן של ויכוח. ההכרעה ברוח הקודש שבלב נבון. וה' עמו שהלכה כמותו בכל מקום.⁸ ואם בדק כל שהיה אפשר לו לבדוק... אז רוח"ק מופיעה בהכרעותיו, רוח חכמה ובינה, עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה',⁹ ולבסוף "והריחו"... ולא למראה עיניו (שיטעוהו) ישפוט, ולא למשמע אזניו (עדויות והוראות מוטעות ושרירותיות) יוכיח...

10. ועדיף מכולם עומד בסוד ה',¹⁰ ולבו חודר מתחת לסמלי אות ומלה, ציור ודמיון, ורואה באספקלריא המאירה - אורין תליתאי.¹¹

~ ~

הקטע פורסם לראשונה על ידי פרופסור שלום רוזנברג במאמר בכתב העת של התנועה הקיבוצית הדתית, "עמודים". ש' רוזנברג, "היופי הזה עכשיו קבור באדמה", עמודים, תל אביב, תשנ"ה, עמ' 137-133.

1 תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת ברכות פרק א: "הדא דתימא משיצאת בת קול אבל עד שלא יצאת בת קול כל הרוצה להחמיר על עצמו לנהוג כחומרי בית שמאי וכחומרי ב"ה על זה נאמר (קהלת ב יד) הכסיל בחושך הולך כקולי אילו ואילו נקרא רשע אלא אי כקולי דדין וכחומרי דדין אי כקולי דדין וכחומרי דדין הדא דתימא עד שלא יצאת בת קול אבל משיצאת בת קול לעולם הלכה כדברי בית הלל וכל העובר על דברי בית הלל חייב מיתה. תני יצאת בת קול ואמרה אלו ואלו דברי אלהים חיים אבל הלכה כדברי בית הלל איכן יצאה בת קול רבי ביבי אמר בשם רבי יוחנן ביבנה יצאה בת קול".

2 שמואל א פרק ב פסוק ט: "דַּגְלִי חֲסִידוֹ חֲסִידָיו יִשְׁמְרוּ וְרָשָׁעִים בְּחַשְׁשָׁם יִדְמּוּ כִּי לֹא בָכַח יִגְבֵּר אִישׁ".

3 משלי פרק ד כו: "פֶּלֶס מַעְגַּל רִגְלֶךָ וְכָל דְּרָכֶיךָ יִכְנוּ".

4 משלי פרק טז יא: "פֶּלֶס וּמֵאֲזִנִּי מִשְׁפָּט לֹה' מַעֲשֵׂהוּ כָּל אֲבְנֵי כִּסִּי".

אלקטה בשושנים

- 5 תוספתא מסכת ברכות (ליברמן) פרק ד הלכה ה: "ר' יוסי או' כל המשנה ממטבע (ר') שטבעו חכמים בברכה לא יצא". מקבילה של הביטוי נמצאת במקבילה בבבלי ברכות מ ע"ב בתוספתא: "רבי יוסי אומר: כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות לא יצא ידי חובתו".
- 6 תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף יב עמוד א: "אמר רבי אבדימי דמן חיפה: מיום שחרב בית המקדש, ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לחכמים. אטו חכם לאו נביא הוא? הכי קאמר: אף על פי שניטלה מן הנביאים, מן החכמים לא ניטלה. אמר אמימר: וחכם עדיף מנביא, שנאמר: ונביא לבב חכמה, מי נתלה במי? הוי אומר: קטן נתלה בגדול".
- 7 תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף יח עמוד א: "אמר ליה: לית לך ברית כרותה לשפתים? דאמר רבי יוחנן: מנין שברית כרותה לשפתים - שנאמר ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם". מופיע גם בסנהדרין קב ע"א, נדה נח ע"ב. כמו כן ברית כרותה לדברים נוספים: שבטים וארץ וישראל.
- 8 תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צג עמוד ב: "ונבון דבר - שמבין דבר מתוך דבר איש תואר - שמראה פנים בהלכה. וה' עמו - שהלכה כמותו בכל מקום".
- 9 ישעיהו פרק יא ב-ג: "וְנָחָה עָלָיו רוּחַ ה' רוּחַ חֵכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וְגִבּוֹרָה רוּחַ דָּעַת וְיִרְאַת ה'; וְהָרִיחוּ בִּירְאָת ה' וְלֹא לְמִרְאָה עֵינָיו יִשְׁפּוּט וְלֹא לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ".
- 10 ירמיהו פרק כג יח: "כִּי מִי עֹמֵד בְּסוֹד ה' וְיֵרָא וְיִשְׁמַע אֶת דְּבָרוֹ מִי הַקָּשִׁיב דְּבָרוֹ וְיִשְׁמָע".
- 11 תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד א: "דרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא: בריך רחמנא דיהב אוריאן תליתאי לעם תליתאי, על ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי, כמאן - כרבנן".

אזהרות לימוד

[מחברת ללא מספר]

מר שושני פורט חמש אזהרות לימוד. בדומה לכללי הלימוד, האזהרות מורות ללומדים להתייחס ללימוד באופן הראוי. הלימוד צריך להיות באימה, אליה מתווספת חובת מיקוד הדעת. מיקוד זה הוא גם היכולת להתמקד במה שיודעים ולעיין בו.

1. באימה
2. לא להסיח דעת (מט' נהג) לאמדו באלול $\neq$ מענינו,
3. כל שלא אבין אניחו. אסתפק במה שאדע
4. אבדוק בעיון מה שאדע
5. לדו"ת במ

דרוש חמש אצבעות

[דף בודד]

משל שמתייחס לחמש אצבעות היד כמשקפות את היחס בין המציאות לבין האפשרות לבקש את מה שמעבר לה. אצבעות היד השונות מסמלות את אפשרות החיבור בין ה'יש הגנוז בפני עצמו' לביננו.

מתודות באר קומפלעט - מדויק - קצר

5 אצבען

היש הגנוז בפ"ע [בפני עצמו] לא ניתן אף למחשבה, לית מחשבתא תפיסא ביה כלל המחשבה לא ניתנת לדבור = מורה באצבע ורומז זה... לסמל = כזה ראה.¹

הדבור מפה לאוזן $\wedge$ לא ניתן ליכתב $\wedge$ האמה ארוכה מהאצבע המרמז V כל הדברים יגעים (קה' א' ז)² הכל משלים להסביר הבלתי מבוטא [תקן משלים הרבה]; עוד למד דעת את העם ואזן וחקר (קה' יב' ט)³

וידבר שלשת אלפים משל,⁴ ויהי שירו חמשה ואלף (מלכים ה' יב)⁵ V מזמור לדוד, אח"כ שרתה עליו רוח הקודש.⁶

השיר⁷ = לעורר רגשי לב, המשל לעורר מחשבות מוח. הבהן לא משתתף עמם. האצבע להראות לעין בעיקרה = להראות ללב. ולבי ראה הרבה חכמה ודעת⁸ ^ לא ניתן לי כח בV נדיר לב מבין. אבל לבאר לבחיר תלמידו מפה לאזן אפשר וז'ס' א-ל-ף = אזן שומעת,⁹ לב מבין,¹⁰ לאמרי פה יורה. מפז' מהאמה הולך ונקטן. לא לכתוב המדובר כש' לא להדפיס = לפרסם, הנכתב. כי רבים הטועים אדם ערום כסה דעת (משלי יב כג)¹¹ ולב כסילים יקרא (בדעת זו המכוסה) אולת.

~ ~

- 1 נראה כמו אזכור לא מפורש ל'כזה ראה וקדש' בקידוש החודש בראש השנה. מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי, יב: "החדש הזה לכם - מלמד שהראה לו הקדוש ברוך הוא למשה באצבע דמות לבנה ואמר כזה ראה וקדש לכם ראש חדשים".
- 2 קהלת א, ז: "כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשָּׁבַע עֵינַי לְרֹאוֹת וְלֹא תִפְלֹא אֵינִי מִשְׁמַע".
- 3 קהלת יב, ט: "וַיִּתֵּר שְׁהִיָּה קִהְלֹת חָכָם עוֹד לִמֹּד דַּעַת אֶת הָעַם וְאֵין וְחִקֵּר תִּקְוֶן מִשְׁלִים הַרְבֵּה".
- 4 תלמוד בבלי מסכת עירובין כא, ב: "מאי דכתיב וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף מלמד שאמר שלמה על כל דבר ודבר של תורה שלשת אלפים משל, על כל דבר ודבר של סופרים חמשה ואלף טעמים. דרש רבא: מאי דכתיב ויתר שהיה קהלת חכם עוד לימד דעת את העם (אזן) [ואזן] וחקר תיקן משלים הרבה. לימד דעת את העם - דאגמריה בסימני טעמים, ואסברה במאי דדמי ליה. (אזן) [ואזן] וחקר

תקן משלים הרבה, אמר עולא אמר רבי אליעזר: בתחילה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אזנים, עד שבא שלמה ועשה לה אזנים".

- 5 מלכים א ה, יב: "וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה וְאַלְף".
- 6 מדרש תהלים (בובר), כד: "שנו רבותינו כל פרשה שאמר דוד בספר תילים, כנגד עצמו וכנגד כל ישראל אמרה, כל פרשה האמורה בלשון יחיד, כנגד עצמו אמרה, ובלשון רבים כנגד כל ישראל, וכל מקום שנאמר למנצח בנגינות, אינו אלא לעתיד לבא, וכל מקום שנאמר מזמור לדוד, היה מנגן, [ואחר כך היתה שורה עליו רוח הקדש, לדוד מזמור היתה שורה עליו רוח הקדש ואחר כך היה מנגן]. משכיל לדוד, על ידי תורגמן. שיר מזמור, על ידי משוררים. וכל כך למה, לפי שאין רוח הקדש שורה לא מתוך עצלות, ולא מתוך עצבות, לא מתוך שחוק, ולא מתוך קלות ראש, לא מתוך דברים בטלים, אלא מתוך דבר שמחה, שנאמר ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו (רוח) [יד] ה' (מלכים ב', ג טו), [וכן ותחי רוח יעקב (בראשית מה, כז), ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה (בראשית מו, ב), ותרגם ושרת רוח קודשא]".
- 7 משנה מסכת יומא ג, יא: "ואלו לגנאי של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת הגרוס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב על הראשונים נאמר (משלי י') זכר צדיק לברכה ועל אלו נאמר ושם רשעים ירקב".
- 8 קהלת א, טז: "דְּבַרְתִּי אֲנִי עִם לְבִי לֵאמֹר אֲנִי הִנֵּה הִגְדַּלְתִּי וְהוֹסַפְתִּי חֲכָמָה עַל כָּל אֲשֶׁר הָיָה לְפָנַי עַל יְרוּשָׁלַם וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חֲכָמָה וְדַעַת".
- 9 משלי פרק כב, יז: "הֵט אֲזֻנְךָ וּשְׁמַע דְּבָרֵי חֲכָמִים וְלִפְנֶיךָ תִּשָּׁתֵּי לְדַעְתִּי".
- 10 מלכים א ג, ט: "וַנִּתֵּן לְעֶבֶדְךָ לֵב שֹׁמֵעַ לְשַׁפֵּט אֶת עַמֶּךָ לְהִבִּין בֵּין טוֹב לְרָע כִּי מִי יוֹכֵל לְשַׁפֵּט אֶת עַמֶּךָ הַכֹּהֵן הַזֶּה". רד"ק מלכים א ג, ט: "לב שומע - מבין וכת"י לב סבר כמו שאמר להבין בין טוב לרע למסבר".
- 11 משלי יב, כג: "אָדָם עֵרוֹם פֶּסֶה דָּעַת וְלֵב פֹּסִילִים יִקְרָא אֲנָלֵת".

חמישה אנשים

[דף בודד. המשך המקור הקודם]

התייחסות לחמש דמויות שמייצגות אפשרויות שונות ביחס אל הלימוד ואל ידיעת ה'. בדומה לדרוש האצבעות, מר שושני מקשר את שתי הדמויות הראשונות לאיברים. החכם הוא פקוח העין, צופה וחוזר. ראייה זו מאפשרת לו לדעת את חידות היקום ולהתירן. חכם זה גם מוגדר גאון והוא נדיר מאוד. מר שושני מזהה את הגאון עם הנביא ואומר שרוב הדורות יתומים משום שהם חסרים דמות זו. לאחריו מגיע התלמיד החכם, שמאופיין ביכולת ההקשבה שלו. אוזנו הפקוחה מאפשרת לו להמשיך את דברי רבותיו ולהעמיק בהם. תלמיד חכם הוא איש התבוננות, המסוגל לעמוד על דעת רבו. לאחר התלמיד חכם מתייחס מר שושני לתלמיד שאינו הגון, למי שמאמין לדברים שנאמרים (ולא שומע את מה שמעבר להם), אמונה זו מחד היא טובה מכיוון שהוא מקבל ומציית אך מאידך הוא עלול לא לדייק ולהבין ואפילו להעביר דברים לא מדויקים הלאה ו'להפיל חללי רבים' ולהכשילם. רע יותר מהתלמיד שאינו הגון הוא הדמות הרביעית, הטיפש שמתעקש על דברי כזב שקיבל. והדמות החמישית היא הלץ שמכוון בודה שקרים ומפיצם. כאשר הוא טוען שדבריו הם מה' או מיידע.

5 מיני בני אדם

1. החכם = פקוח עין, צופה בטבע חוזה ביקום רואה יוצר פותר חידות מתיר קשרן. הגאון נדיר מאוד ^ רוב דורות יתומים = נסתלקה נבואה.
2. ת"ח = אוזן פקוחה, שומע ומקשיב (דייקן, מעמיק, מקבל (אמונת חכמים) וציית (לאח"ז עד שיזכה) חוקר, עומד על דעת רבו = ואיש תבונות ידלנה = חזל : רק ברוה"ק יבין דברי נביא רוחי (אף מדע בכלל)
3. תלמיד שאינו הגון = פתי יאמין לדבר מורו = טו'ר [טוב ורע] טוב שמקבל ומציית, רע לא ידייק ולא יבין ^ ישמש תח' ואף יעזיז להורות. יפיל חללי רבים (משלי ז 26) V¹ עם הארץ הוא, גם יכול להכשל באחר שוא
4. יותר רע, גם אסון, טיפש מתעקש בדברי כזב, שקיבל - ואף אם נגלה כזבו = אויל וכסיל
5. לץ. זד. בודה שקרים, מפיצם בעם, טוען בידו דבר ה' או יידע.

~ ~

1 משלי פרק ז, כו: "כִּי רַבִּים חֲלָלִים הִפְלִיחַ וַעֲצָמִים כָּל הָרֶגֶתָ"

דבר ה' והאותיות

מחברת CH891

דרשה על האות א' שעוסקת בפער בין נשמת הדיבור לבין ביטוי.
האות א' מסמלת את האחדות האלוהית ואת נשמת הדיבור.
שאר האותיות הן גוף הדיבור - והן לפי מר שושני מכונות 'כלי
הבשר שבפיו'. מר שושני משתמש בסימן זהות (שלושה קווים)
כדי לתאר את הקשר בין האותיות לבין המספרים. כפי שהא'
היא נשמת הדיבור, כך האחד הוא נשמת המספרים. לאחר
תיאור זה של היחס בין הנשמה לגוף, בין הא' לשאר האותיות,
האחד לשאר המספרים. מר שושני פונה לבסס את דבריו,
באמצעות דרשת פסוק בתהילים, ופסוקים על מתן תורה.

הא' = נשמת הדבור.. דאתו - בְּרוּחַ הָאָדָם בְּקוֹלוֹ.¹ 21 אות = גוף
הדבור V דאתן = בכלי הבשר שבפיו $\equiv 2$ כאחד = נשמת המספר,
כל השאר = בקרביו
= רבים = $\wedge$ ה' נשמת הבריאה וכל יצור = אבריה, כלבוש
תחליפם² $\wedge$ הבריאה = דְּבַר ה', אז בא אור העיצוריו, האחד במספריו,
הא' בפתחיו ודלתיו

א) בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו (האלף) כל (המספר המקיף הכללי) צבאם³ מפסוק זה הוכרח (רה לב.)⁴ בראשית נמי מאמר הוא

ב) א' משה ידבר⁵ (כלי בשר. כל 21 אות) והא' יעננו בקול (האלף שאצ לכלי בשר יתן למשה חפצו) (תענה את הדגן)⁶ שהמתין, שלא יכל לדבר עד בוא קול ה' והודיעו מה ידבר בו בקול זה⁷ (ג = שכינה מדברת מתוך גרונו (הא' - גרונית) ד) ובבוא מאמא.. ואה מדבר (= מתדבר) (= ⁸ עשה עצמו לדבור בפי משה, הקול המדבר אליו בשרה) וידבר אליו (5) את הדבר ה' דבר קול גדול (האלף יסוד הדבור) ולא יסף (רק משה הוסיף כנל, ממ יתונה הדבור אל⁹ א' הקול = האלף = עיקר הדבור ויסודו, והשאר טפל לו.

~ ~

- 1 זוהר, ויצא כ"ג: "תא תזי, בדבורא וברוחא פתחא, אתעביד עלמא, דכתיב (תהילים ל"ג, ו') בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר ה', דא דבורא. וברוח פיו, דא רוחא. דא בלא דא לא אזיל, ואתפליל דא בדא, ונפיק מנייהו כמה חילין לחילין, ומשרין למשרין, וכלא בזמנא תדא".
- 2 תהילים ק"ב, כז: "המה יאבדו ואתה תעמוד וכלם פגוד יבלו פלבוש תחליפם ויחלפו".
- 3 תהלים פרק לג, ו: "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם".

- 4 תלמוד בבלי מסכת ראש השנה לב, א: "רבי יוחנן אמר: כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם. הי נינהו - ויאמר - (ויאמר) דבראשית תשעה הוו! - בראשית נמי מאמר הוא, דכתיב בדבר ה' שמים נעשו".
- 5 שמוות יט, יט: "וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד מִשֶּׁה יִדְבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל".
- 6 סוד ישרים, ליל פסח, מב, ב: "ע"י הדיבור שנתערב אחד עם חבירו אתער הכי לעילא להשפיע את אורו ג"כ להבריאה כמו שנאמר (הושע ב', כ"ג-כ"ד) אענה את השמים והם יענו את הארץ והארץ תענה את הדגן וגו'. ולזה צריכין לעורר אלו שלשה דברים ג"כ בדיבור כי הארת אלו השלשה דברים מתעורר רק ע"י דיבור".
- 7 מדרש תהלים (בובר) יח: "ר' לוליאני בשם ר' ישמעאל אומר בנוהג שבעולם הרב אומר והתלמיד עונה, והקב"ה אינו כן, אלא משה ידבר והאלהים יענו בקול (שמוות יט, יט), מה בקול, בקולו של משה, הוי וענותך תרבני". זוהר כרך ג (ויקרא) פרשת ויקרא ז, א: "ובספרא דאגדתא דבי רב, אמרי, אף על גב דאורייתא מפי הגבורה אתמר, כולה מפי עצמו של משה כמו כן אתמר, ומאי איהו, כגון קללות שבמשנה תורה ולבתר אתכלילן בגבורה הדא הוא דכתיב משה ידבר והאלהים יענו בקול, משה ידבר דא קולו של משה, והאלהים יענו בקול דא גבורה דאודי ליה לההוא קלא הדא הוא דכתיב יענו בקול בההוא קול דמשה, והשתא מאן דפתח במלי דאורייתא (אנן אחדי נודן ליה, אמרו נתיב ומאן דפתח) ליפתח ויימא, יתבו".
- 8 במדבר פרק ז, פט: "וַיִּבְרָא מֹשֶׁה אֶל אֱהֹל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֵי מַעַל הַפִּפְרֹת אֲשֶׁר עַל אֹרֶן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִסִּים וַיִּדְבֹּר אֵלָיו".
- 9 דברים ה, יט: "אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה אֶל כָּל קְהֵלָכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הָעֹנֵן וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יָסָף וַיִּכְתְּבֶם עַל שְׁנֵי לַחֹת אֲבָנִים וַיִּתֵּנֶם אֵלָיו".

ארבע תורות

[דף בודד]

מר שושני מחלק את התורה לארבעה סוגים. החלק הראשון הוא תורה שבכתב. המילה כתב להבנתו של מר שושני אינה מקרית אלא פירושה הוא מילולי והכוונה היא לאותיות עצמן. לכן לפי מר שושני יש להתמקד בחלק זה בחכמת האותיות: באותיות ובתגים עד קוציהם ובהם צפונים רזי קדם. 'אשר כתבת'. הדגש הוא על הכתיבה עצמה שה' כתב. והיא הדעת המכוסה. התורה השנייה, היא תורה שבעל פה בדבור. בתורה זו אין דברים כתובים. רק הפסקות בין מילים. בניגוד לתורה שבכתב שעוסקת באותיות וברזים הצפונים, תורה שבעל פה עוסקת במילים. המילים שהן הברות מורכבות נעשות על ידי חיבור של אותיות וסימנים. בתורה שבעל פה אין רז. התורה השלישית היא המשנה. מר שושני בעקבות המדרש מזהה בין המשנה והמצווה, ומבאר את המילה להורות מהפסוק בשמות בתלמוד שהוא פירוש המשנה. מר שושני מדגיש את חשיבות הפירוש כשימור המסורת. התורה הרביעית היא מעשה מרכבה. מר שושני מתייחס למשנה שמגבילה את העיסוק במעשה מרכבה לכמות העוסקים בו יחד. הוא מתיר את אפשרות העיסוק במעשה מרכבה - משום ש'אנו רבים' ולכן הדבר מותר לנו. מר שושני מבין שמפני שיותר לעסוק במעשה מרכבה, אז

**אפשר ותתקיים הנבואה של נטיעת השמיים יסוד הארץ
וההכרה בעם.**

4 תורות הן:

שבכתב (רק אתוון ותגין. צפונים במ רזי קדם ^ פירוש "כתב"
כלומר אתוון עד קוץ קוציהם = חכמת האותיות ^ נקראת "קבלה" ^
מקבל ספר הניתן חתום מכוסה, כסה קלון¹ (עריות) דעת²
(בראשית) = התורה ("אשר כתבתי")³
שבעל פה בדבור רק הפסק מלים יש, כל מלה = הברה מורכבת
_____ שהתחילו ניתחו הברה, רשמו אות וסמן לכל הברה) ^ אין בה
חכמת רז
והיא המשנה = והמצוה (להורותם)⁴ = התלמוד פרוש המשנה..
המורה הלכה מתוך משנתו מבלה עולם)⁵
ולא במרכבה ביחיד ולא במעשה בראשית בשנים אבל אנו
רבים.⁶ שרי לנו - V לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון ע-מי
אתה⁷

~ ~

אלקטה בשושנים

- 1 משלי יב, טז: "אֲוִיל בַּיּוֹם יִנָּדַע כְּעָסוֹ וְכִסָּה קִלּוֹן עָרוֹם".
- 2 משלי יב, כג: "אָדָם עָרוֹם כָּסָה דָּעַת וְלֵב כְּסִילִים יִקְרָא אֲנֵלֶת".
- 3 שמואל כד, יב: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִהָרָה וְהָיָה שָׁם וְאֶתְנָה לְךָ אֶת לֶחֶת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם".
- 4 תלמוד בבלי מסכת ברכות ה, א: "ואמר רבי לוי בר חמא אמר רבי שמעון בן לקיש: מאי דכתיב ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם, לחות - אלו עשרת הדברות, תורה - זה מקרא, והמצוה - זו משנה, אשר כתבתי - אלו נביאים וכתובים, להורותם - זה תלמוד; מלמד שכולם נתנו למשה מסיני".
- 5 אליהו זוטא (איש שלום) פרשה טז: "כל תלמיד חכם שהוא קורא ושונה ונושא ונותן ואינו (נותן) [נושא ונותן] באמונה עליו היה רבי יהושע שונה חסיד שוטה ורשע [ערום] ואשה פרושה פרושיו ותנאיו מכלי עולם, והלא (אינו מעמי) [אינו אלא מעמידי] עולם אלא כל המורה הלכה מתוך משנתו זהו (אכלי) [מכלי] עולם". תלמוד בבלי מסכת סוטה כב, א: "ירא את ה' בני ומלך ועם שונים אל תתערב - אמר רבי יצחק: אלו שושנים הלכות. פשיטא! מהו דתימא שונין בחטא, וכדרב הונא, דאמר רב הונא: כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו, קמ"ל. תנא: התנאים מבלי עולם. מבלי עולם ס"ד? אמר רבינא: שמורין הלכה מתוך משנתן. תניא נמי הכי, א"ר יהושע: וכי מבלי עולם הן? והלא מיישבי עולם הן, שנאמר: הליכות עולם לו! אלא, שמורין הלכה מתוך משנתן".
- 6 משנה מסכת חגיגה ב, א: "אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפניו ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם".
- 7 ישעיהו נא, טז: "וְאֲשֵׁים דְּבָרַי כְּפִיד וּבְצֵל יְדֵי כְּסִיתִידָהּ לְנִטְעֵ שְׁמִים וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אָתָּה".

פרד"ס

מחברת 33CH1

פירוש לפרד"ס שמתייחס אל האפשרות להגיע לכוונה הגנוזה במילים. שלבי הפרד"ס עוברים בין המילים הנראות ומובנות לאפשרויות שנמצאות בהן, ועד לאפשרות לעמוד על כוונת המילים שגנוזה בתוכן. לאחר פירוט הפרד"ס, מר שושני מתייחס למתודת הלימוד שיכולה להביא לכך שהתורה לא תשכח. כאשר המשך הדברים מקשר את צורת הלימוד למפעלו של רבן יוחנן בן זכאי.

פשט = מה אמר

דרוש = מה המילים יכולות לומר

רמז = הכרע בהם מה הנכון

סוד = מה רצה לומר

מתוד חיפוש = תמה, כאב, עד התקף - אבל לא תשכח תורה

היא עומק אין סוף¹ חשיבות

מה^{2**} חשיבותו מדוע בוטא כך והעלום - מה רצה ריבז = הריסה

^ עמל בחשק לא להמרות הקשב, הוקר, וכבד -

אלקטה בשושנים

אף המעשה הטוב תלוי מי עושהו ^{3**} כחסד ומזיק - לא נביט
למקרא - אפל בשעת כתבו רשי ורמ [בם] סברו כך בלי הכרע ^
מפני שצוה משה = לא פרדס⁴, שאפל, מתודי V בהפכו = מזיק
^ במס⁵ שונות פירושים שונים - פסו' לק מכתבים..

~ ~

- 1 ביטוי שמופיע בספר שערי צדק של ר' יוסף ג'קטיליה.
- 2 אולי: כל
- 3 אותיות לא ברורות, אפשר שמשמעותן היא- לחשוש/ עלול/ תשלול
- 4 אפשר שפיענוחה: פיוס
- 5 מסכתות

שמונת פירושי הפרד"ס

מחברת CH821

מר שושני מציע שמונה דרכים שונות להבין את הפרד"ס. תחילת הדברים מקשרת בין הפרד"ס לבין ספרד הקדומה. לאחר מכן פורט מר שושני שמונה אפשרויות של הקבלות לפרד"ס. כאשר מספורן מתחיל מהספרה שתיים. האפשרות במספר שתיים מתייחסת אל הפשט כפשטו, אל הדרש דרך המשל האלגורי, אל הרמז דרך הביקורת והסוד מדומה לשופר. האפשרות השלישית מתייחסת לנאמר הפשט- מה אמר, הדרש- מה רצה, הרמז- היחס למעשה, והסוד- הגבלות הנאמר. האפשרות הרביעית מתייחסת למטרות הלימוד. כאשר השתיים הראשונות מטרותן להשיג ולחפש והשתיים השניות מטרותן למצוא. החמישית מתייחסת לדרכי הלימוד של כל אחת מהדרכים, הפשט היא עומק פשט המקרא, הדרש דרך יג' מידות הרמז דרך לב' מדות, והסוד דרך הגימטריא. שלוש הסיבות האחרונות חורגות מהאחרות בהתייחסותן לכל הפרד"ס, האפשרות השישית מתייחסת למושג אסמכתא, שלא מייחסת את הכתוב לדור שנכתב לו אלא לדורות שיבואו, האפשרות השביעית מתייחסת אל זיכרון הדברים דרך השעשוע במסייע לזיכרון, האפשרות השמינית לדרשות שמכונות 'דרשות דופי' ורמזים שיכולים לפתות את הלומד.

- הגדר פרדס. אם מאמין בסוד = פרד ^ ספרד הקדומה ס'
(2) כפשוטו, משל אלגורי, בקורת, שופר
(3) מה אָמַר, מה רצה באָמרו, למעשה מה מעשה הגבלות
הנאמר
(4) ארבע שהן מטרות שתיים 2 מתודות להשיג, דרוש, לחפש
פֶּשֶׁט, שלא תדע מה אמר הכתוב - רמז = לחפש [למצוא] כתוב, למה
שתדע, רמז לע**
(5) סוד = עומק פשוטו של מקרא. דרוש = 13 מדות¹ למצוא
הנרצה בפשוטו רמז = 32 מדות² למצוא וסודו (שופר = גמטריא,
מקרא קצר, סדור שנפסק אאע'.. לסבר את האזן
(6) אסמכתא ^ המקרה זה יתקבל לא לדורו לעא
(7) אף כללים בדלים שיסייעו לזכר עובדות - לכן דרוש = שעשוע
מצוה = תרגום מלה לא מרמז מה כאן, יש אף נגד מבנה שפה וחקיה -
רק להזכיר, ויתד על אונך³ (= אל תקרי, כלומר, ארשה עצמי לשבש
מפני מנמוטכני
(8) עד שיסטה לדרשות דופי, ורמזי הזוה (הנרמז והנדרש, ואז יגש
לפתותך, כי כך כדן אומרו(!)

~ ~

- 1 מתייחס לשלוש עשרה מידות שהתורה נדרשת בהן, על פי ר' ישמעאל. ספרא ברייתא דרבי ישמעאל א: "רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה נדרשת..."
- 2 מתייחס לברייתא דל"ב מידות. 19 מידות נוספות של ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי.
- 3 דברים כג, יד: "וַיִּתֵּן תְּהִיָּה לָהּ עַל אֲזִנָּהּ וְהָיָה בְּשִׁבְתָּהּ חוּץ וְחִפְּתָהּ כֶּה וְשִׁבְתָּ וְכִסִּיתָ אֶת צִוְּתָהּ".

חכמי הרז כתבו כי הרעות והידידות בין בני אדם הוא על קירוב שרשי נפשותיהם. אבל תלמיד אי אפשר לו ללמוד אלא מרב שהוא שורש נפשו. מפני זה אני שותק רוב ימי, רק על הנייר אביע רוחי כי דברי נביאים ומדרשי חכמים הם נחמתי היחידה בעולם.

מכתב מן העיזבון

מר שושני (1895-1968) היה חכם ואינטלקטואל יהודי. מורם של הוגי דעות מפורסמים במאה העשרים, ביניהם עמנואל לוינס, אלי ויזל, אנדרה נהר ושולם רוזנברג. תלמידיו ראו בו מורה נדיר, שהשפיע רבות על חייהם והגותם. לאחר פטירתו מצאו תלמידיו כמאה וחמישים מחברות בהן הותיר פתח להגות ייחודית.

הוא היה חכם ואינטלקטואל יהודי. מורם של הוגי דעות מפורסמים במאה העשרים, ביניהם עמנואל לוינס, אלי ויזל, אנדרה נהר ושולם רוזנברג. תלמידיו ראו בו מורה נדיר, שהשפיע רבות על חייהם והגותם. לאחר פטירתו מצאו תלמידיו כמאה וחמישים מחברות בהן הותיר פתח להגות ייחודית.